

Oase van rust en welstand

In PS Wonen elke vrijdag de wooncarrière van een bekende Amsterdammer. Via welke tussenstations belandden zij in hun huidige huis? Deze week: journalist/schrijver Robert Vuijsje.

EMMABRUNT

Robert Vuijsje: 'Alles is hier goed geregeld, het vuilnis wordt op tijd opgehaald, de straten zijn recht.'

FOTO AMAURY MILLER

Ik ben geboren in Amsterdam-Noord, maar toen ik vier was, zijn mijn ouders verhuisd naar Zuid, naar een appartement van woningvereniging Samenwerking in de Harmoniehof, en daar ben ik tot mijn twintigste gebleven, die buurt is me dus het meest vertrouwd," vertelt schrijver Robert Vuijsje (39).

Zijn recent verschenen debuutroman – *Allemaal nette mensen* – werd een bestseller en deed stof opwaaien, omdat hij daarin twee volkomen verschillende werelden met elkaar contrasteert: het intellectuele milieu van zijn ouders, in hun beschermende cocon van rust en welvaart, en het milieu van de zwarte Surinaamse vriendin van de hoofdpersoon, die temidden van een levendige, kleurrijke mix in de Bijlmer woont.

"Sommige lezers vonden de toon die ik in mijn boek heb aangeslagen over Zuid en zijn bewoners wel geestig maar ook nogal hard, terwijl de mensen die zich identificeren met de Bijlmer daar totaal geen moeite mee hadden en juist gevallen zijn over de manier waarop ik Amsterdam-Zuidoost heb afgeschilderd. Iedereen was vooral gericht op zijn eigen biotoop en wat ik daarover te zeggen had."

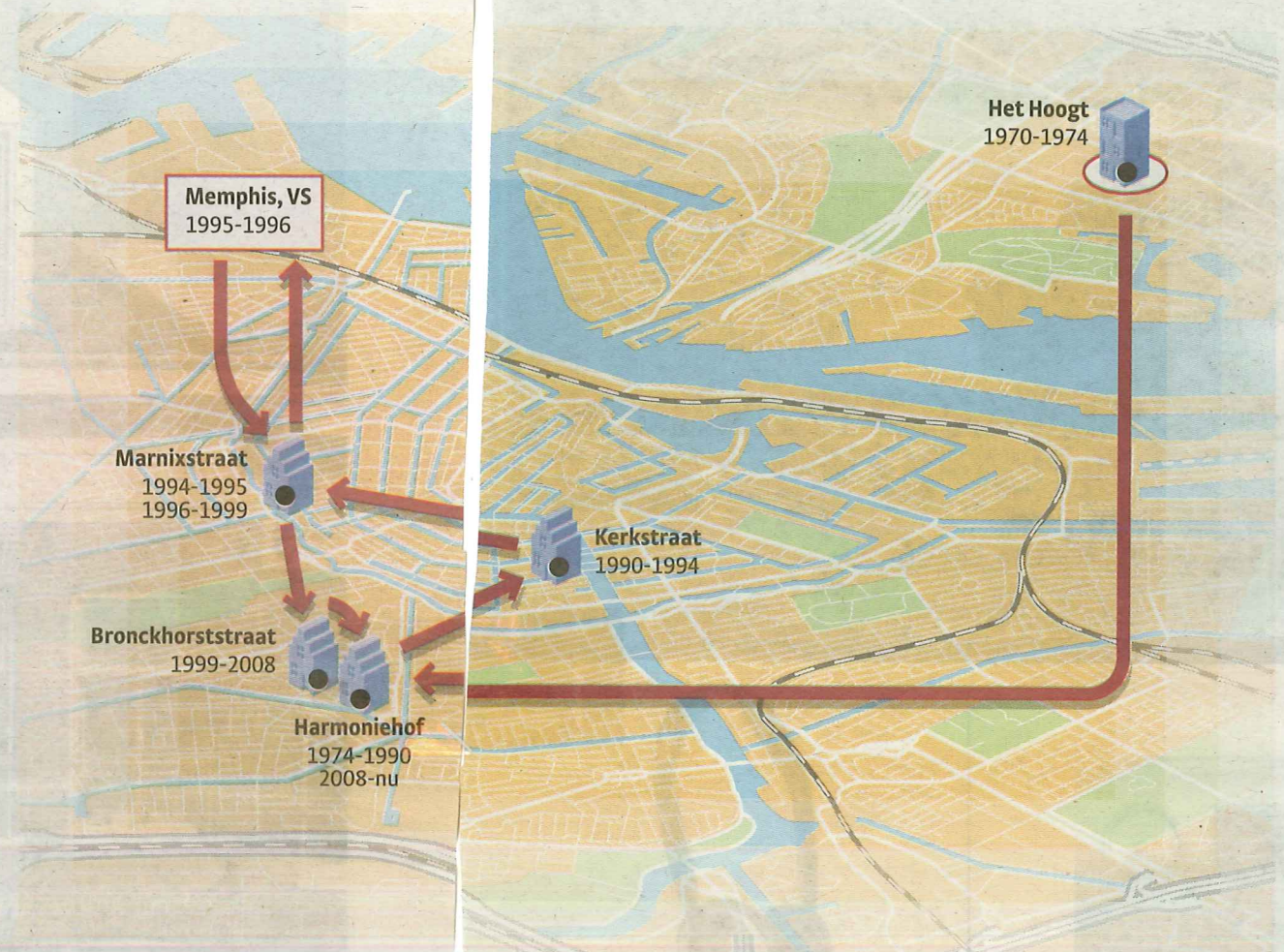
"Als kind vond ik het overigens heel prettig om in Zuid op te groeien, al was het maar omdat ik geen vergelijkingsmateriaal had. Op die leeftijd realiseer je je nog niet dat er ook andere werelden bestaan,

waarin de dingen wat minder ordelijk en comfortabel geregeld zijn. Meestal was ik ergens buiten aan het voetballen of zo, en verder stond ik er niet bij stil. Je hebt als het ware nog geen besef van het kwaad in de wereld. Laat ik daar meteen bij zeggen dat ik het ook altijd een prettige buurt ben blijven vinden."

"Sinds kort woon ik, tijdelijk, weer bij mijn moeder, op ons oude adres in de Harmoniehof, als gevolg van mijn echtscheiding. Dat is natuurlijk geen ideale situatie, maar in de buurt als zodanig voel ik me nog steeds volkomen thuis. Alles is hier goed geregeld, het vuilnis wordt op tijd opgehaald, de straten zijn recht, het openbare groen wordt verzorgd, en niemand haalt het in zijn hoofd voor geluidsoverlast te zorgen. Tenzij ik dat zelf doe natuurlijk!"

"Maar goed, al met al is zo'n oase van rust en welstand best bijzonder. Op school had ik één Surinaams vriendje, want Zuid is wit, en bij hem thuis zag ik dat er nog een andere kant was aan Amsterdam. Het ging daar vrijer toe, minder volgens de regeltjes, en dat was nieuw en dus per definitie spannend. Daar wilde ik wel meer van weten."

"Op mijn twintigste ging ik studeren, eerst geschiedenis en later sociologie, als noodzakelijke onderbouw voor Amerikanistiek, en toen vond ik het ook wel tijd worden om het huis uit te gaan. Merlijn, de zoon van tekenaar Frits Muller, was mijn beste vriend, en zo kwam ik in het gigantische pand van zijn vader te-

recht, in de Kerkstraat, waar we samen een aparte etage deelden. Een prachtige plek, tussen de Utrechtsestraat en de Magere Brug, hartje centrum en vlak bij de universiteit. Toch heb ik dat niet als een grote overgang ervaren, zoals andere jongens die van buiten de stad kwamen en zich meteen bruusk in het studentenleven stortten. Ik had al een leven in Amsterdam, dat hoefde ik niet met pijn en moeite op te bouwen."

"In 1994 ben ik pas echt op mezelf gaan wonen, in een groot appartementencomplex in de Marnixstraat, naast het hoofdbureau van politie. Daar woonden toen voornamelijk studenten en 65-plussers, wat een vrij bizarre combinatie was. In die periode heb ik ook nog een klein jaar in het Amerikaanse Memphis gezeten, in verband met mijn studie, en drie jaar later ging ik samenwonen met mijn toenmalige vriendin, later mijn echtgenote. Eerst nog even in de Marnixstraat, en vervolgens gingen we wonen in de Bronckhorststraat."

"Dankzij het lidmaatschap van mijn ouders stond ik ook ingeschreven bij Samenwerking, en zodoende konden we een huis krijgen dat minstens twee keer zo groot was als mijn eenkamerwoningke."

"In de Bronckhorststraat voelde ik me alsof ik na tien jaar afwezigheid thuis kwam. Veel winkels in Zuid waren nog hetzelfde. Dezelfde bakker, dezelfde slager, hetzelfde oude vertrouwde patroon. Mijn vrouw

'Het zal niet meevallen een betaalbaar huis te vinden in Amsterdam'

– nu mijn ex – en ik hadden inmiddels een zoontje gekregen, Sonny, en ook om die reden vond ik het prettig om weer in een rustige buurt te wonen. Na de scheiding heb ik mijn lidmaatschapsnummer van Samenwerking dan ook op haar overgedragen, omdat ik mijn kind net zo'n bevoorrechte jeugd gun als ik zelf heb gehad."

"Nu zal ik dus naar andere woonruimte moeten omzien. Op het ogenblik pendel ik heen en weer tussen de Harmoniehof en Almere, waar mijn huidige vriendin woont. Zij heeft daar een groot huis. Het zal niet meevallen om een betaalbaar woonhuis te vinden in Amsterdam dat evenveel ruimte biedt, maar ik wil niet in Almere wonen."

"Natuurlijk, in Almere is ook markt op zaterdag, en er zijn ook heus wel een paar aardige cafés en restaurants te vinden, maar toch is het gevoel dat ik erbij heb volkomen anders. Als een marktkoopman op de Albert Cuyp een slap geintje met me maakt, vind ik dat leuk, en daar denk ik: ach klootzak, rot toch op! Dat is nou precies het verschil."